

En Ryan portava ja mitja hora mirant el rellotge i esperant a que arribessin els seus amics.

-Per fi arribeu! Ja pensava que us havíeu cagat...- la seva veu va anar disminuint el to mentre parlava. Havia vist al Philippe saltar de la bicicleta i treure una cisalla de la motxilla.

-Aparteu-vos- en Philippe es va fer pas entre els joves i va trencar la cadena- ara sereu vosaltres els que us cagareu- va dir en resposta a les paraules d'en de Ryan, mentre els mirava i feia cruixir la reixa.

Després de lluitar contra les branques d'espines i envoltar la casa sigil·losament com si es tractés de la fuga d'una presó de màxima seguretat, en Victor va trobar una finestra amb el forrellat trencat i que donava a la cuina, a la qual podien accedir des del pati del darrere. Els va fer un senyal i els quatre amics van aconseguir formar una cadena per ajudar-se a escalar i accedir-hi. L'interior de la casa es trobava lleugerament il·luminat, tot i l'esplèndid dia que feia a fora, els vidres entelats per la pols actuaven com una mampara translúcida i deixaven les estances sota un aspecte nostàlgic. La cuina atrotinada, donava pas a un gran menjador, una sala maltractada pel temps a la qual li faltava la meitat de cadires. Es van asseure a taula i van riure emocionats per la proesa que acabaven d'aconseguir.

-Aquesta casa era d'un antic terratinent del poble, diuen que segurament es tractava d'un nazi fugit de la justícia alemanya i que va refugiar-se a Byerly- va dir en Philippe. La resta dels amics van mirar-lo amb els ulls oberts com a plats, mai havien sentit parlar d'aquesta història. -Potser encara queda alguna cosa robada als jueus per aquí-. Fet que feia la intrusió molt més intrigant.

Ara havien d'explorar la casa. Corrien d'aquí cap allà, la fusta del terra tremolava a cada passa que donaven, obrien armaris, i arrencaven els llençols que cobrien els pocs mobles que quedaven, deixant una pluja de pols en suspensió durant uns segons. L'Ernest es va aventurar cap al pis de dalt, on es trobaven els dormitoris. Mentre sentia el rebombori dels seus amics a la planta de sota, ell va endinsar-se en la soledat del nou espai davant el qual es trobava; un llarg passadís, amb portes tancades a cada costat i alguns quadres que es mantenien encara penjats a les parets, mig torts. La primera porta que tenia a mà dreta es va obrir fàcilment, era una habitació completament

buida. La moqueta estava plena de taques que deixaven empremta dels antics mobles, semblava com si se'ls haguessin endut no feia molt de temps. Potser que no fossin els primers en entrar, va pensar l'Ernest, hi podrien haver accedit lladres en busca d'alguna cosa de valor. Sense perdre de vista la seva missió d' exploració, l'Ernest va continuar obrint les portes de les altres habitacions. Va descobrir una cambra de bany i dues habitacions més buides, quina decepció, va pensar. Excepte per l'última habitació, amb la porta tancada amb clau. No volia marxar sense trobar algun tresor. Estava intentant forçar el pany, quan uns crits que venien de la planta de baix el va aturar en sec.

- Ep nois, mireu, veniu, ràpid!- va cridar de cop en Ryan que s'havia quedat absort, davant una porta que donava al soterrani. Havia trobat la porta casualment, estava camuflada en una paret empaperada i només el pas del temps causant de despegar el paper, havia desvetllat la seva posició.-què fem, baixem?- els va preguntar quan es van reunir tots quatre davant les escales. El silenci va retornar a la casa de cop.

De nou en Philippe , prenent la iniciativa va treure de la motxilla una llanterna i va enfocar les escales que baixaven cap al soterrani. Els altres es van ficar al seu darrere, donant per fet que li tocava a ell baixar el primer. Al soterrani feia fred i una primera valoració de l'entorn el convertia en un lloc terrorífic; el llum que enfocava els esglaons es movia d'un lloc a un altre i deixava veure la sala per escenes; al fons, una taula amb les eines escampades, al terra un bagul enorme ocupava l'espai central i a les parets, diversos retalls de diari, penjaven ja groguencs. En Ryan va començar a inspeccionar els retalls de diari, molts estaven tan fets pols que no es podien ni llegir. D'altres parlaven de receptes, notícies aleatòries sobre malalties i plagues , successos sense resoldre de feia quasi 70 anys.

- Això sembla com si busquessin informació sobre un atac nuclear o alguna cosa similar, una plaga que volgués propagar l'estat... potser volien prevenir-se d'un atac zombie - la imaginació d'en Ryan ,pel que fa a la ciència ficció, s'havia activat i li venien al cap tots els còmics post apocalíptics que havia llegit.

Seguint la llum que projectava en Philippe, tots van apropar-se a la taula.

-Aquests deuen ser instruments de tortura- En Philippe somreia maliciosament. Eren eines de fusteria, tornavisos, martells, serres i tisores oxidades , però òbviament un pertorbat les hagués pogut convertir en eines de tortura ,si haguessin caigut en les seves mans davant una víctima.

-Jo he piro, no aguanto ni un moment més aquí- va dir el Victor, i va tornar a la planta principal, on va seguir regirant calaixos.

En Ryan continuava buscant evidències d'un apocalipsi anunciat, mentre l'Ernest obria el bagul a poc a poc, com si desactivés una bomba.

- Què cagat el Victor, potser l' anterior propietari era un puto boig...com la seva mare.- Va dir en Philippe enfocant-se la cara amb la llanterna. Semblava que hagués pronunciat aquestes paraules el mateix dimoni. El Ryan i l'Ernest es van quedar congelats en sentir això

-Calla fill de puta- va aconseguir dir l'Ernest, després de reaccionar a la repulsió de les paraules pronunciades pel Philippe. Sabia que en Victor visitava els caps de setmana a la seva mare, a una residència psiquiàtrica d' Olestra, la ciutat que quedava a mitja hora de Byerly i a la que ella havia marxat 5 anys enrere després d'una forta depressió. Estava tan ofès que un calfred de por i de ràbia li va recórrer tota l'esquena.

- Fill de puta dius?- En Philippe va apropar-se ràpidament a l'Ernest i li va tancar la pesada tapa del bagul sobre la mà, atrapant-li els dits. L'Ernest va cridar del mal que li feia.– No hauria d'haver vingut amb aquesta colla de mocosos frikis- llavors va pujar les escales i els va deixar completament a les fosques.

En Ryan va aconseguir apropar-se fins on es trobava l'Ernest, el va ajudar a obrir el bagul i a les palpentes van resseguir la paret fins arribar a les escales per on havien baixat. En arribar a la planta principal ,no hi havia ni rastre d'en Philippe ni tampoc del Victor. L'Ernest i el Ryan es trobaven en silenci, enmig del rebedor, atordits per l'escena que havien presenciat i conscients ara que la mà de l'Ernest estava sagnant abundantment.

Mentre la llum començava a mancar i el capvespre de tardor s'apoderava de la casa, en Victor baixava les escales xiulant d'orgull, jugant amb una clau entre les mans que va guardar ràpidament a la butxaca, en veure els dos amics agafats i tacats de sang al centre de l'estança. L'aventura havia acabat.

Al dia següent, el temps ja no donava treva, el cel estava completament gris i plovia a mars. En Ryan es va presentar per sorpresa a casa de l'Ernest, tot xop i amb la cara desencaixada.

-Hem de tornar... a la casa..- va començar a tremolar.

-No passa res Ryan, ja estic bé. Aquell capullo es pensa que ningú li pot plantar cara i...- en Ryan el va interrompre.

- No, ho entens Ernest!- En Ryan es va ficar nerviós i el va mirar directament als ulls- he agafat una cosa...de la casa maleïda- en Ryan i es va treure unes tisores oxidades de la butxaca. Eren les tisores que hi havia a la taula del soterrani.- les vaig agafar per...per defensar-nos, per si ens feia mal, per si ens estava esperant a dalt...- li tremolava la veu- però ja no les vull, les hem de tornar. No les vull. M'has d'acompanyar Ernest, sisplau- Va començar a plorar. -sisplau Ernest- sospirava en Ryan.

L'Ernest no podia negar-li l'ajut, sabia que era l'única manera d'acabar amb l'obsessió d'en Ryan ara que pensava que havia estat maleït. Tenia nassos la cosa, quan era ell el que tenia les ferides encara recents. Lamentava que els còmics i les pel·lícules haguessin fet del seu amic un crèdul. Quan van arribar a la casa negra, els dos amics de nou passar la reixa, travessar els matolls d'espines i ja es trobaven en direcció del pati posterior, quan de cop, la tempesta va fer moure la porta principal, que va emetre un rugit. L'Ernest i el Ryan es van mirar sobtats. La porta principal estava oberta. En Ryan es va agafar fort a l'Ernest i van entrar a poc a poc i en silenci. La casa havia quedat d'un color grisenc i les ombres dels mobles i els llençols al terra es projectaven exageradament. Les ganes d'explorar-la havien desaparegut completament.

Un tro va ressonar per tota la casa i els amics van córrer cap al racó del rebedor on en Ryan havia trobat la porta. L'Ernest va encendre la seva llanterna i va respirar profundament, disposat a baixar. Llavors van sentir un crit de terror que provenia de la part superior de la casa.

-Què ha estat això!?- l'Ernest va preguntar al Ryan aturant-se del tot.

- Un altre tro...crec- va dir en Ryan. Ell havia sentit un crit clarament, igual que l'Ernest. Però pretenia ignorar-ho.

L'Ernest va pujar els dos esglaons que el separaven del vestíbul i en Ryan el va seguir ;allà en silenci, els dos amics quiets, esperaven un altre senyal. Al cap d'uns minuts parant l' orella, de nou van sentir un altre cop sorolls que venien del pis de dalt. Carregats de tot el valor que tenien, van decidir pujar a la segona planta. La llanterna tremolava a les mans de l' Èrnest i junts van recórrer el passadís amb el cor bategant a mil per hora i aguantant la respiració. Mentre caminaven pel passadís, sentien veus i sorolls que venien de l'habitació que l'Ernest havia trobat tancada la primera vegada. Van donar passes vigilant que la fusta no fes soroll per no ser detectats , l'Ernest va apagar el llum de la llanterna i van quedar quasi a les fosques. Al apropar-se van observar que la porta tenia la clau al pany, la mateixa que havia trobat en Victor el dia abans. Amb un nus a la gola, van aproximar els seus ulls a l'esclatxa, per mirar què succeïa a dins de l'estança. La poca llum que entrava per la finestra els deixava veure el Victor, que estava dret i portava una navalla a la mà ; davant d'ell, hi havia una altra persona, lligada a una cadira, amb la cara tallada , plena de sang i plorant sense parar. Després d'uns segons afinant la vista, l'Ernest va reconèixer la persona que es trobava asseguda. La dona emmordassada i lligada a la cadira de mans i peus, era la seva professora de primària, la Júlia , a la qual el pare d'en Victor havia conegut per casualitat feia cinc anys enrere i per qui havia deixat a la seva primera esposa. En Victor els havia enganyat, havia estat venint aquí, investigant aquella casa els caps de setmana i no pas visitant la seva mare. Ho tenia tot ben planejat de feia dies, però els necessitava com a coartada. No hagués pogut entrar amb la Júlia per la finestra i l'excusa d'explorar la casa negra era perfecta per aconseguir forçar la porta principal i ultimar els detalls del segrest. L'Ernest estava commocionat, el seu amic, ara era un monstre.

-Potser ella se'n sortirà, però tu no escaparàs d'aquesta habitació- En Victor la culpava, la culpava de tot; d'haver estat la causant de l'abandonament de la seva mare, de la seva posterior depressió i de la malaltia que ara ella patia i que l'havia fet embogir. Tenia la intenció de fer-li pagar TOT – a tu no t'ha importat destrossar-me la vida- li deia mentre li apropava la navalla a la cara. La cara de la Júlia estava desencaixada per l'horror. Els talls de la galta deixaven anar una nova reguera de sang- es una llàstima que ella no estigui aquí per veure't patir, segur que aconseguiria somriure – llavors la va agafar del cabell, movent el seu cap bruscament cap endarrere, deixant el seu coll estirat i llest per cometre el seu acte definitiu.

En Victor va mirar als ulls a la Júlia mentre li passava la navalla lentament per la gola. Sense soltar-li el cabell, el tall es feia cada cop mes gran, fent que la sang li brolles del coll sense parar, caient sobre la moqueta com una aixeta trencada; ella cridava i es movia sense poder escapar de la cadira, mentre lluitava per no ofegar-se en la seva pròpia sang.

L'Ernest estava paralytitzat de l'horror veient al seu amic a punt de cometre un assassinat.

De cop, els ulls plorosos de la Júlia es van clavar sobre els dos amics a la porta, en adonar-se que els observaven des de l'escletxa. La seva mirada implorava ajuda, mentre es debatia entre la vida i la mort. Per uns instants mirant-se fixament, la connexió va fer L'Ernest reaccionar. Havia d'intentar detenir-lo i si hi havia algú a qui en Victor escoltaria, seria a ell.

Estava a punt de pronunciar el nom del seu amic Victor, quan de sobte en Ryan va avançar corrent cap al Victor; l'Ernest va fer el gest de detenir-lo però era massa tard, corria amb les tisores oxidades a la mà i abans que en Victor pugés donar-se la volta, en Ryan es va abalancar amb força sobre ell, clavant-li per l'esquena profundament, mentre un llampec il·luminava momentàniament la terrorífica escena. De nou tot va quedar a les fosques.